

Stali sa niektorí katolíci otrokmi hygienizmu a pandemických anticovidových predpisov?

Zavreté kostoly, sv. omše slúžené online na internete či v TV a kňazi hlásajúci myšlienky politickej a epidemiologickej korektnosti. Zdá sa, že poslaním Cirkvi dnes už nie je len hlásať Krista, ale rovnako dôležité je aj preukazovať občiansku lojalnosť, rešpektovanie zdravia spoluobčanov dodržiavaním pravidiel diktovaných politikmi a strachom zo smrti kvôli nákaze Covid-19.

Nábožensky determinovaná ochrana pred Covidom-19 sa stala alfou a omegou covidového katolicizmu a zdá sa, že rúško sa dnes stalo rovnako dôležitým atribútom Svätej omše ako kňazský ornát.

Takže, dnes sa nachádzame vo víre náboženskej korektnosti, ukazujeme svoju občiansku lojalnosť a poslušnosť dodržiavaním pravidiel určených hygienikmi a politikmi aj na miestach, ktoré patria Bohu.

Cítiť v tom z pohľadu viery určitú iracionálnosť, keď musíme poslúchať pandemické predpisy, pretože ide o naše zdravie a životy a keďže si to doba a bezpečnosť vyžadujú, tak sme povinní vzdať sa účasti na Svätej omši.

Kristus zvíťazil nad smrťou, no zdá sa, že u nás už kresťanskú odvahu nahradil strach pred smrťou a obsedantné spoliehanie sa na všemohúcnosť hygienických predpisov a nariadení politikov.

Podľa apoštola Pavla patrí ochromujúci strach zo smrti k najsilnejším zbraniam diabla. Apoštol Pavol sa strachu zo smrti ako silnej zbrani diabla venuje okrem iného vo svojom liste Židom 2,14-15:14. A pretože deti majú účasť na krvi a tele, aj on mal podobne spoluúčast na nich, **aby smrťou zničil toho, ktorý vládol smrťou, čiže diabla, a vyslobodil tých, ktorých celý život zotročoval strach pred smrťou.**

Talianska novinárka a spisovateľka Angela Pellicciariová si položila otázku, či veriaci, ktorí nekriticky podľahli protipandemickým predpisom a opatreniam, akceptujú zavreté kostoly a ktorí vnímajú vakcíny takmer ako novú sviatosť, ktorá otvára brány raja na zemi, nedávajú čiastočne za pravdu ľuďom ako boli Nietzsche, Hitler a Stalin, ktorí označovali kresťanstvo za náboženstvo otrokov a hlupákov.

Vo svojich úvahách však zašla ešte ďalej. Podľa jej slov boli v minulosti kresťania mučení a vraždení, pretože odmietali pripustiť, žeby ich životy boli dôležitejšie ako večná spása, teda že ich životy závisia od aktuálnej politickej a kultúrnej moci štátu. Rímski cisári od nich očakávali len takú drobnosť – pokľaknúť pred nimi a tým uznať ich cisársky majestát. Cisári a väčšina rímskej spoločnosti absolútne nedokázali pochopiť, prečo to kresťania v Rímskej ríši neakceptovali a odmietli tak urobiť. Považovali kresťanov jednoducho za bláznov.

Dnes sa väčšina progresívnych, liberálnych a moderných kresťanov už naučila nebyť bláznami. Kladú prvoradý dôraz na ochranu vlastného zdravia a zdravia svojich blížnych. Hygienické predpisy, vakcinácia, tolerancia, uzavreté kostoly a online prenosy Svätých omší sa stali bežnou súčasťou našich dní a moderných predstáv o katolicizme v covidovom svete. Položme si však otázku.

Môžu nás dnes ešte niečo naučiť mučeníci Cirkvi alebo stredovekí veriaci, ktorí slávili Sväté omše aj v čase morových pandémieí, alebo ich máme vnímať ako nerozumných?

Na túto otázku nech si úprimne odpovie každý sám.